

1

Іван Зуб зайшов у кабінет останнім. Полковник Ярмоленко не любив, коли запізнювалися. Не важливо, який день — неділя, свято чи відпустка. Якщо призначено тобі прибути, постань перед ясні очі начальства вчасно. Тим, хто запізнився, полковник давав прочухана.

Сьогодні неділя, середина квітня. Весна аж во-
лала: «Відкинь клопоти. Подумай про приємне». Начальник поліції з осудом глипнув на капітана Зуба, але промовчав. Якби була на те його воля, сам би відпочивав. Проте робота вимагала свого.

— Усі? — озирнув присутніх.

Чоловіки тихо загомоніли. Від Ярмоленка віяло грозою. Він нетерпляче постукував правим каблуком, не контролюючи себе. Його вигляд не обіцяв нічого доброго. Коли драгувався, мав звичку прижмурюватись. Як от зараз. Неначе прицілювався, на кого накинутися.

У кутку біля шафи сидів незнайомиць. Сірий костюм у ледь помітну ялинку відбивав сонячне проміння з вікна, ніби у тканині світилося кілька ниток срібла. Біла сорочка, червона краватка й чисті туфлі, а головне, набундючений вигляд засвідчували, що до них завітав гість із-поза меж Пригорщі. З Вінниці або з Києва. Аскетичне обличчя з різкими рисами тренованого бійця застигло, показуючи відчуження.

Був схожий на баскетболіста, який із примусу натягнув офіційний одяг. Він тут є, але тільки з обов'язку. Потягає залізо у місцевому спортклубі, зробить кілька пробіжок містом, спробує тутешньої хваленної кави, прогуляється кам'яними провулками з екзотичними будинками, складе звіт за поліцейськими паперами — і змиється.

«Ну-ну, подивимося, що ти за один», — вивчав чужака Іван Зуб.

Не любив вести слідство під наглядом.

— Колеги, хочу вам представити спеціального агента ДБР, капітана Сергія Антоновича Корабльова, — почав нараду начальник поліції і для певності глянув на папірець, що лежав перед ним. — Він працюватиме з нами.

— Великому Корабльову — великий кабінет, — прошепотів судмедексперт Давид Бахрадзе.

Сидів, зігнувшись, поміж слідчими Юрієм Райчинцем і Валерієм Веніславським. Хлопці з неприхованим зацікавленням розглядали спеціального агента. «Ось так слід робити кар'єру», — промайнуло в очах Райчинця.

— Поц, — шепнув у відповідь танатологу. — Представник обласного центру...

Скоро вже рік, як лейтенанти працювали у Пригорщі. Це, мабуть, їх напружувало. Батько Юрія — харківський прокурор — теж загальмував. Його мали перевести в Генеральну, але щось там не зрослося. Тож син, а з ним і вірний друг, чекали кращої долі у провінції.

— Гм... Капітане Корабльов, вам приміщення потрібне? — почув репліку медексперта полковник.

— Ні, дякую, — зворухнувся гість і поклав ногу на ногу. — Мій офіс буде в готелі.

Голос Корабльова нагадав вимову диктора, який озвучує офіційні новини. Все ще дивився на присутніх згори. В сірих очах читалося відсторонення. Всіляко показував, що він тут ненадовго. Лискучий носок туфлі, похитуючись, ловив, як і костюм, сонячне проміння.

«Атож, — мовчки погодився Ярмоленко. — Ми знаємо, як ти опинився тут. І хто поклопотався».

У Пригорщі сталася надзвичайна подія. Померла донька міського голови Арсенія Бурміцького — семилітня Діана, хвора на ДЦП. А дружина Емілія потрапила з важким отруєнням у реанімацію. Місцевий бізнесмен Степан Колесник, він же Діміч, підняв тривогу. Арсеній Бурміцький — його ставленик. Тож поява спецагента ДБР — заслуга Діміча, як його називали у вузькому колі колишніх братків із 90-х. Діміч давно порвав зв'язки з минулим і нині позиціонував себе добропорядним та законослухняним жителем міста. Трохи більше пів року тому капітан Зуб врятував його від неминучої смерті. Мало сам не загинув. Причому, двічі. Начальник служби охорони Колесника, відставний мент Подолянин, влаштував своєму босові пастку за старий злочин.

«Бідний Іван, — зиркнув на товариша Василь Павлович. — У готель ані ногою...».

У готелі «Мембер» кілер прострелив начальникові слідчого відділу щоки. Куля вибила зуби й зали-

шила на обличчі сіточки швів, що вже ніколи не зникнуть. Неоковирна вимова й замінення губів, яке не минало, зробили з Івана мовчуна. Усміхався гострою, немов зі скляних скалок, усмішкою і мовчав. Через ту посмішку його побоювалися й не любили колеги. «Контужений», — перешіптувалися за спиною.

Дебеєрівці не взяли кримінальне провадження у своє відомство. За формальними ознаками замах стався не на державного службовця, а на членів його сім'ї. Можна так і так. Як прочитаєш закон. До того ж, не відомо, чи то замах, чи спроба суїциду. Діміч наполягав на нерозголошенні деталей трагедії. Йому шкода втратити бойову одиницю. Бурміцький провів безліч тендерів на його користь. А тепер, можливо, все урветься. З дружиною міський голова не ладив. Емілія його доїдала. Може, за те, що мало приділяв уваги хворій доньці. А може, за зіпсовану юність. Вони побралися жартома, на прохання Діміча. Тоді конче було потрібно, щоб кандидат на міського голову мав сім'ю. Жарт перетворився в муку на два десятки років. Арсеній часто сварився з дружиною й не ночував удома. Багато людей знали, де саме він відпочивав. Виплинуть факти, що скомпрометують його ім'я. Доведеться піти у відставку. Ця втрата ударить по імперії Колесника.

— Цього пана ви всі знаєте, — полковник показав на чоловічка років сорока, який тримав на колінах шкіряну течку й вигравав на ній пальцями нечутну мелодію. — Процесуальний керівник, старший радник юстиції Олексій Кирилович Боженко. Прокурор Мартиненко теж з нами. Принаймні він так сказав.

У голосі Ярмоленка прозвучав ледь чутний сарказм. Прокурор Мартиненко завжди ходив обережно, ніби в шахи грав. Ніколи не втручався у кримінальне слідство, хоча тримав його на контролі. З начальником поліції зближався рідко, тільки в тому випадку, коли обом загрожували кар'єрні проблеми, що нерідко напливали, немов весняний льодохід на Тясьмі. Тоді він навідав, вимагаючи дій. Щоби перескочити з крижини на крижину, треба поцілити на її край. Нерідко крижина перекидається. А рятівний берег далеко. Поліцейська кокарда Ярмоленка часто ставала для прокурора Мартиненка тією рятивною платформою, з якої він скакав по службі. І не дякував. Не зважав на наслідки для самого полковника. Справа міського голови Бурміцького потребувала обережності.

— Процхер, — знову обізвався Бахрадзе.

За гострий язик його прозвали у поліції Гога-Магога. Давид Абрамович не раз заявляв, що він найчесніший грузин серед українців. Гримуча суміш кавказького характеру і подільського менталітету.

— Процесуальний маніяк, — тихо засміявся, зблиснувши товстими окулярами, слідчий Валерій Веніславський.

Процкер Боженко зіпсував йому чимало нервів з убивством, що сталося ще в серпні минулого року. Комерсанта Ганжу отруїла таблетками домашня працівниця. Здавалося, все зрозуміло. Є зізнання злочинниці. Але старший радник юстиції щодня вимагав нові папірці й докази. Лейтенант бігав до нього, проклинаючи день, коли погодився стати слідчим.

— Ну й нарешті, — начальник поліції оглянув усіх прижмуреними очима. Роздратування не минуло. — Наш новий експерт-криміналіст Корнелій Степанович Безаков.

Ще один незнайомиць, зображаючи посміх, поворушив верхньою припухлою губою і висунув з мішкуватого костюма, мовби черепаха з панцира, бриту лискучу голову. Всі знали, що він брат-близнюк заступника мера, в якого точно така сама припухла губа й голена потилиця. Обоє носили завеликий, ніби з чужого плеча, одяг. От тільки хто за ким доношував?.. Безаков-експерт досі працював десь на Львівщині. Перевели його саме під трагічну подію в будинку Бурміцького. У начальника поліції не було сумніву, що тепер усі деталі слідства зразу ж стануть відомими у мерії. «А також Дімічу, — з виглядом «поганого поліцейського», який обдумує допит підозрюваного, полковник Ярмоленко зупинив довгий погляд на Безакові. — От час настав! Обкладають і працювати не дають...».

— Гарзд, не будемо тягнути, — промовив рішуче й наказав медичному експертові. — Давиде Абрамовичу, доповідайте.

Бахрадзе розгорнув папку, зашелестів паперами і промовив:

— Отрута Медічі.

Фокус удався. Всі зацікавлено зосередилися на ньому. Давид Абрамович полюбляв бути у центрі уваги. Полковник Ярмоленко, мов крук, який збирався клюнути в око, терпляче чекав.

Не витримав лейтенант Веніславський.

— У Пригорщу повертається середньовіччя.

— Воно нікуди й не дівалося, — танатолог подарував йому вдячну посмішку. — От ви знаєте, скільки запахів у смаженої курки?

Дебеєрівець Корабльов здивовано зворухнувся і знову перекинув ноги. Носок іншої туфлі так само заграв чистотою проти сонця.

— Чотириста запахів! — урочисто виголосив Бахрадзе. — Наш смаковий апарат відрізнити їх не може. Він збитий з толку і не контролює ситуацію. У цю вибухову гаму дуже легко підмішати запах, що нас міг би занепокоїти, зіпсувати апетит.

— Наприклад, мигдалю, — скосив сірі очі на нього капітан ДБР.

— Так-так! — подарував і йому вдячну посмішку медичний експерт. — Саме цими тонкощами користувалася королева Медічі, коли знищувала своїх ворогів. Пригощала гостей, а вони ні про що не здогадувались. От, наприклад, інсулін пахне гуашшо. Іприт — геранню. Ціаніди — мигдалем. Свої запахи мають аконіт, болиголов, фентаніл, тарен, тетродоксин, навіть ртуть, до вашого відома. А бездоганний арсен...

— Давиде Абрамовичу, не випробовуйте моє терпіння! — гримнув на нього начальник поліції. — Розвели тут... хімлабораторію. У нас нема часу. Доповідайте по суті.

Почервонів і знову затупав ногою. Неділя, десята година ранку, в моргу лежить тіло семирічної дівчинки, у реанімації бореться за життя її мати, а вони слухають байки патологоанатома.

— Я підходжу до суті, — знову розгорнув течку судмедексперт. — Арсен — улюблена отрута жінок.

— Гм!.. — фиркнув дебеєривець.

Мабуть, він перебував на одній хвилі з Бахрадзе.

Полковник Ярмоленко не піддався. Нахмурився і гаркнув, аж молоді слідчі здригнулися.

— Говоріть зрозуміло! Арсен — це миш'як?

— Саме так, — поспішно підтвердив Бахрадзе. —

Отрута королів і король отрут. Пістолет із глушником. Зручно. Вистрілив і зник, не чекаючи загибелі жертви. Й підозри можна уникнути. Арсен убиває беззвучно й маскується під природні хвороби людини. Якщо, звичайно, вбивця розуміється в дозах. Смертельна доза — від п'яти сотих до двох десятих грама. Парацельс у шістнадцятому столітті ввів цю отруту до переліку ліків. Стоматологи ще зовсім недавно використовували у своїй роботі сполуки арсену.

— Як скоро настає смерть? — не витримав капітан Зуб, прикидаючи, з чого починати слідство.

— Від кількох годин до кількох днів і навіть місяців. Ще раз кажу. Все залежить від дози і майстерності отруювача. Арсен... гм... тобто миш'як може накопичуватися в людському організмі роками. З поганої води, з овочів, отруених інсектицидами, з парів, що виділяються під час обробки срібла або міді... Варіантів безліч. У нашому конкретному випадкові отрута потрапила в організми доньки і матері за кілька годин до того, як у них почалися розлади — сильний біль у животі, блювання, рідке випорожнення, зневоднення, судоми і непритомність. Класика жанру!..

— Жінка виживе? — стисненим голосом запитав начальник поліції.

— Схоже на те, — задумано відповів судмедексперт. — Лікарі проводять реанімаційні заходи. Якщо не станеться нічого несподіваного, то виживе.

— З нею можна поговорити? — знову втрутився Іван Зуб.

— Поки що ні. На жаль...

Бахрадзе помовчав, потім зауважив, що всі дивляться на нього, чекаючи продовження.

— Може, за день, за два поговорите. Стосовно доньки. Гадаю, тут зіграв фактор хвороби. Дитячий церебральний параліч пов'язаний із патологією центральної нервової системи, слуху, зору, мозку та інших органів. Організм дитини був ослаблений і не витримав додаткового навантаження.

— Яким чином отрута потрапила в організми жертв?

Це обізвався криміналіст Безаков. Витягнув стрижену голову, позираючи на колегу. Вони щойно зранку лише познайомилися, тож практично не знали один одного. Давид Абрамович звівся і поклав полковникові Ярмоленку на стіл акт дослідження.

— Отрута потрапляє в організм трьома способами. Через дотик, тобто через шкіру. Через рот, перорально, через подих, рідини і харчі. Або за допомогою ін'єкцій. Тут усе написано. У нашому конкретному випадкові, за моїм висновком, отрута потрапила одноразово в організми матері й доньки з цукерками. Набір різних солодоців лежав у цукерниці на столі у вітальні. Ми з капітаном Зубом

удосвіта їх реквізували. Всього були отруєні три шоколадні цукерки під назвою...

Медичний експерт нахилився і показав пальцем у текст свого висновку.

— «Ведмежі вушка». Їх виробляють зо п'ять кондитерських фабрик. Ці, зокрема, виготовлені у Львові. Третій цукерок залишився не використаний.

— Мала бути третя жертва? — полковник Ярмоленко голосно зітхнув.

— Не знаю, — повернувся до свого крісла Бахрадзе. — Це не у моїй компетенції. Я зафіксував, що в цукерниці було три отруєних цукерки. По одному з'їли жертви. Третій залишився.

— І слава Богу, — кивнув бритою головою Безаков.

Його випуклі очі зблиснули, немов у ляльки. Він намагався прилучитися до роботи. Але це дратувало присутніх.

«Де його брови? — розглядав криміналіста капітан Зуб. — Теж голить?.. Чи то алопеція?».

— Що каже дактилоскопія? — звернув на нього увагу полковник.

— Дактилоскопія мовчить, — зосередився новий криміналіст. — Мені представили три цукеркові обгортки. На двох виявив жіночі відбитки — дочки і матері Бурміцьких. Зараз перевірю. Не встиг. Як то кажуть, із корабля на бал...

— Із корабля — до Корабльова, — тихо прошепотів колега-медексперт.

Безаков закліпав, уловлюючи гумор. Продовжив.